

Misiunea noastră

Pentru studiul din această săptămână, citește: Matei 5:14-16; 28:19,20; Luca 24:48,49; Ioan 20:21; Apocalipsa 14:6-12.

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.” (Matei 24:14)

La începutul lucrării Sale, Domnul Isus i-a chemat la Sine pe Petru și pe Andrei ca să fie ucenicii Săi, fapt ce presupunea că misiunea lor era să-i conducă pe alții la El: „Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni” (Matei 4:19). Mai târziu, El a rânduit doisprezece ucenici „ca să-i aibă cu Sine și să-i trimită să propovăduiască” (Marcu 3:14). De asemenea, El i-a trimis pe cei doisprezece și, apoi, pe cei șaptezeci de ucenici să răspândească vestea cea bună a Împărăției (Matei 10:5-15; Luca 10:1-12). Pe parcursul celor patruzeci de zile de după înviere, Hristos li s-a arătat ucenicilor de mai multe ori (1 Corinteni 15:3-8) și le-a încredințat responsabilitatea de a propovădui Evanghelia (Faptele 1:2,3).

Toți scriitorii Evangheliilor au consemnat în câteva fraze învățăturile Domnului, fiecare subliniind o fațetă diferită a misiunii de răspândire a Evangheliei și oferindu-ne, astfel, o perspectivă unică asupra scopului, metodei și sferei ei de cuprindere.

Un proiect pentru inima ta – Biruiește răul prin bine

„Dacă ai păstra tăcere când ești în această stare agitată, nervoasă, și te-ai odihni, așteptând calm ca Dumnezeu să intervină, și te-ai întreba dacă nu cumva răul nu se află chiar la tine însuși, tu ți-ai cruța propriul suflet de a fi rănit și, de asemenea, și cauza lui Dumnezeu de a fi batjocorită.” – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 1, p. 607

Meditează, roagă-te și acționează!

1. Citește Matei 5:14-16. Ce spune Domnul Isus aici despre fiecare dintre noi și despre comunitatea bisericii?

În Biblie, lumina este asociată cu Dumnezeu. „Domnul este lumina... mea” (Psalmii 27:1), „Dumnezeu e lumină și în El nu este întuneric” (1 Ioan 1:5). Dumnezeu este sursa luminii. Primul lucru pe care l-a creat a fost lumina, un element indispensabil vieții. Datorită relației strânse dintre El și lumină, în Scriptură lumina apare adesea ca simbol al adevărului, al cunoașterii și al sfințeniei. A umbla în lumină înseamnă a avea un caracter ca al lui Dumnezeu (Efeseni 5:8; 1 Ioan 1:7). Lumina Îl reprezintă pe Dumnezeu, iar întunericul, pe Satana. De aceea, cei „care spun că întunericul este lumină și lumina, întuneric” (Isaia 5:20) săvârșesc un păcat grav.

Isus Hristos, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, este „Lumina oamenilor..., adevărata Lumină care luminează pe orice om” (Ioan 1:4,9). Numai El poate alunga beznă păcatului care învăluie întreaga lume. Prin El, primim „lumina cunoașterii slavei lui Dumnezeu” (2 Corinteni 4:6) sau, altfel spus, cunoașterea caracterului Său.

Când Îl primim pe Domnul Isus ca Mântuitor personal, devenim „fii ai luminii” (Ioan 12:36; 1 Tesaloniceni 5:5). Nu noi suntem sursa de lumină, ci, la fel ca luna, reflectăm lumina care strălucește asupra noastră. Când Îi permitem Domnului să lumineze prin noi, faptele noastre bune îi vor determina pe oameni să Îi dea slavă lui Dumnezeu. „Atunci când Hristos locuiește în inimă, este imposibil să ascunzi lumina prezenței Sale. Dacă aceia care mărturisesc a fi urmașii lui Hristos (...) nu au nicio lumină de oferit, este din cauză că nu au nicio legătură cu Sursa de lumină.” – Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 41

Nu-i așa că e absurd să aprinzi o lumină doar ca să o așezi „sub baniță sau sub pat” (Marcu 4:21)? Atunci de ce facem acest lucru cu lumina pe care o primim de la Domnul? Dacă am devenit ucenicii Săi și ne ascundem de alții, suntem la fel de nefolositori ca o lumină ținută sub obroc. De aceea, „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine” (Isaia 60:1).

Știați că lumina este vizibilă pentru ochiul omului numai dacă e reflectată? Ce lecție spirituală găsim aici în legătură cu responsabilitatea creștină?

Obiectivele instructorului

- La nivelul cunoștințelor:** Membrii grupei să definească misiunea bisericii încadrând-o în Marea Trimitere a Evangheliei.
- La nivelul sentimentelor:** Să își dorească din toată inima să participe la lucrarea de formare de ucenici.
- La nivel practic:** Să se roage cu seriozitate ca Dumnezeu să le ofere ocazii de a-și împărtăși credința, chiar săptămâna acesta.

SCHIȚA STUDIULUI

- I. Cunoștințe: Ucenicii lui Isus sunt lumini în lume**
- A. De ce este asociată Împărăția lui Dumnezeu cu lumina?
 - B. Mărturia creștină este deseori asociată cu prozelitismul. Care a fost semnificația misiunii la început?
- II. Sentimente: Implicarea în procesul de formare de ucenici ne aduce satisfacție sufletească**
- A. Sportivii se bucură și sunt împliniți întotdeauna când își doboară recordul personal. Ce simțăminte are un creștin care ajută un alt om să-L cunoască și să-L primească pe Domnul Hristos? De ce?
 - B. Echipele obțin deseori victoria datorită eforturilor extraordinare depuse de un membru al lor. De ce este util să ascultăm experiențele altora în domeniul formării de ucenici?
 - C. Cum ne putem deprinde să observăm imediat ocaziile favorabile pentru a da mărturie?
- III. Practic: Celor care se roagă pentru călăuzirea Sa, Dumnezeu le oferă ocazii de a-și împărtăși credința**
- A. De ce este rugăciunea importantă în formarea de ucenici?
 - B. De ce este periculos să ne bazuim pe tehnicile moderne de convingere, în loc să ne sprijinim pe călăuzirea divină?
 - C. Cum poate deveni mai eficientă lucrarea bisericii de a-i conduce pe oameni la Domnul Hristos?

Rezumat: Misiunea este pentru biserică ce este oxigenul pentru foc – nu poate exista în absența ei. Membrii bisericii care se implică în formarea de ucenici împlinesc scopul urmărit de Dumnezeu cu biserica.

Prima întâlnire a Domnului Isus cu ucenicii Săi după înviere a fost foarte importantă. Ei erau speriați, abătuți, descurajați și derutați. Le era atât de frică, încât stăteau închiși în casă tot timpul. Dar Domnul a venit în mijlocul lor și le-a spus cu glas blând: „Pace vouă!”. Ei s-au speriat și nu le venea să creadă ce vedeau și auzeau. Atunci, Domnul i-a invitat să se uite la mâinile și la picioarele Sale și le-a explicat tot ce scria în Scripturi despre El. Prezența Sa și cuvintele Sale din seara aceea i-au schimbat total, alungându-le neliniștea din suflet și necredința și umplându-i cu pace, cu bucurie și cu siguranța învierii Sale.

Apoi, Domnul Hristos a început să le vorbească despre misiunea lor, ajutându-i treptat să înțeleagă însemnătatea răspunderii lor ca martori ai morții, învierii și puterii Sale de a ierta păcatele și de a transforma viața (Luca 24:46-48). Astfel, după ce L-au văzut coborât de pe cruce fără viață, L-au putut vedea revenit la viață și au fost în stare să dea mărturie că El este Mântuitorul lumii.

Martorul este o persoană care asistă la desfășurarea unui eveniment, cineva care a văzut efectiv cum s-a petrecut un fapt. Nu există martor „la mâna a doua”, nu putem depune mărturie decât despre ceva ce am văzut sau trăit personal. Tot așa, în plan spiritual, noi avem privilegiul de a le da lămuriri oamenilor despre lucrarea Domnului Isus pentru noi, în virtutea faptului că am cunoscut personal această lucrare.

2. Ce legătură există între primirea Duhului Sfânt și lucrarea de a-L mărturisi pe Hristos? Luca 24:48,49; Faptele 1:8. Vezi și Isaia 43:10,12; 44:8.

Din Faptele apostolilor, vedem că mărturia credincioșilor a fost convingătoare numai datorită prezenței Duhului Sfânt în inimile lor. După primirea Duhului, „apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus” (Faptele 4:33). Ei au vorbit clar și deschis despre ce au văzut și au trăit. Mărturia noastră despre Domnul nu poate fi convingătoare dacă nu include experiența personală cu El.

Care este experiența ta personală cu Domnul? Despre ce lucruri pe care le-a făcut El pentru tine le poți vorbi altora? Pregătește-te să prezinți răspunsul la aceste întrebări în cadrul Școlii de Sabat.

PAȘII ÎNVĂȚĂRII

1. MOTIVARE

Pasajul central: Matei 28:19,20

Ideea centrală pentru creștere spirituală: Biserica devine neroditoare și chiar dispare dacă membrii bisericii nu se implică direct în lucrarea de formare de ucenici.

Rostul focului este să ardă, iar al bisericii, să facă misiune. Domnul Hristos i-a încredințat bisericii Sale, în cuvinte foarte clare, lucrarea de formare de ucenici.

Activitate introductivă. Invită-i pe membrii grupei să spună pentru ce firmă sau instituție lucrează. Întreabă-i: „Care este obiectivul principal al firmei/instituției pentru care lucrezi?”. Roagă-i să enumere misiunile, funcțiile sau activitățile secundare. Notează-le alături de numele firmei/instituției etc. În continuare pune întrebările de mai jos.

De discutat: Ce se întâmplă dacă firmele/instituțiile nu-și definesc clar obiectivul, misiunea? Ce se întâmplă când se pune accentul mai mult pe activitățile secundare?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Comentariu biblic

I. Iluminare și mărturie

(Recitiți în grupă Matei 5:14-16; Efeseni 5:8; Luca 24:46-49 și Faptele 1:8.)

În Scriptură, lumina este simbolul lui Dumnezeu, iar întunericul reprezintă răul. Domnul Isus i-a îndemnat pe urmașii Săi să nu umble în întuneric, ci să fie ca niște lumini care alungă beznă. La modul concret, aceasta înseamnă că misiunea noastră este să le descoperim oamenilor dragostea lui Dumnezeu prin învățatură și faptă.

O tehnică modernă de iluminat natural ne ajută să ilustrăm această idee. În această tehnică, se folosește lumina naturală, care se concentrează și se direcționează de așa manieră, încât să asigure iluminarea spațiilor interioare mari fără electricitate. Creștinii ar trebui să fie asemenea unor canale de lumină divină prin care oamenii să aibă parte de binecuvântare, bunătate, încurajare, compasiune, puritate, generozitate, blândețe, răbdare și adevăr. Ucenicii nu pot rămâne ascunși.

Prima întâlnire a Domnului Isus cu ucenicii în camera de sus este relatată și în Evanghelia după Ioan, însă aici sunt prezentate unele elemente pe care nu le întâlnim în Evanghelia după Luca.

3. Cum a definit Domnul Isus misiunea credincioșilor în Ioan 20:21?

Domnul Isus amintise deja ideea aceasta cu câteva zile mai înainte, în rugăciune: „Cum M-ai trimis Tu pe Mine în lume, așa i-am trimis și Eu pe ei în lume” (Ioan 17:18). În general, trimiterea presupune ca persoana care trimite să aibă autoritate asupra celui trimis și implică totodată un scop, o misiune de îndeplinit. Domnul Isus a fost trimis de Tatăl ca să mântuiască lumea (Ioan 3:17), iar noi suntem trimiși de Isus să vestim mântuirea înfăptuită de El. Misiunea noastră este o continuare a lucrării Sale, dar și o extindere a ei: „Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu, ba încă va face altele și mai mari decât acestea, pentru că Eu mă duc la Tatăl” (Ioan 14:12).

Pentru a putea aduce la îndeplinire această misiune vastă, Domnul Isus le-a oferit ucenicilor Duhul Sfânt. El „a suflat peste ei și le-a zis: «Luați Duh Sfânt!»” (Ioan 20:22), fapt care ne aduce aminte de momentul creării lui Adam când Dumnezeu „i-a suflat în nări suflare de viață” (Geneza 2:7). După cum suflarea de viață a transformat pumnul de țărână într-un suflet viu, tot la fel Duhul Sfânt i-a transformat pe ucenici din niște oameni fricoși și descurajați în niște martori puternici, capabili să ducă mai departe lucrarea începută de Mântuitorul. Și noi avem nevoie de ungera aceasta cu Duhul Sfânt pentru a împlini misiunea care ne-a fost încredințată.

Domnul te-a chemat să fii martorul Său (martora Sa). Cu privire la ce poți da mărturie? Ce lucruri ai văzut cu ochii tăi, ce lucruri ai trăit personal și le poți împărtăși altora?

Domnul Hristos S-a amestecat printre oameni, înseninându-le și transformându-le viața.

Cei care își însușesc numele de „creștin” fără să răspândească în jur lumină și fără să se bucure personal de o experiență cu Hristos îi duc pe ceilalți în eroare. Ipocrizia lor denigrează mărturia credincioșilor adevărați. Ei sunt ca niște becuri nefuncționale: au forma, dimensiunile și componentele potrivite, seamănă foarte bine cu becurile funcționale. Însă, în momentul în care sunt conectate la electricitate, se dovedesc a fi niște simple globuri de sticlă. Bisericile sunt pline de astfel de credincioși cu numele.

De discutat: Cum putem să avem o experiență neîntreruptă cu Domnul, astfel încât să putem aduce o mărturie eficientă?

II. Agenți cu dublă misiune

(Revezi împreună cu grupa Ioan 3:17; 14:12; 17:18; Matei 24:14; 28:19,20.)

Ucenicii și toți urmașii Domnului Hristos pot fi considerați împuterniciți sau agenți care au primit de la Mântuitorul o dublă misiune: (1) de a propovădui Evanghelia și (2) de a face ucenici. Cuvântul „agent” are și sensul de „reprezentant” sau „ambasador”. Ambasadorii sunt reprezentanții diplomați cu rangul cel mai înalt, care reprezintă un stat pe lângă un alt stat. Tot la fel, creștinii sunt reprezentanții Împărăției cerului și au o sarcină dublă: să propovăduiască Evanghelia și să facă ucenici.

Ambasadorii sunt admiși într-o țară pe baza reputației țării care îi trimite, nu pe baza perspicacității lor. Tot la fel, primirea noastră ca ambasadori nu se bazează pe însușirile noastre, ci pe reputația lui Dumnezeu. E bine ca martorii care cad în descurajare atunci când sunt respinși să-și amintească acest lucru (Ioan 17:14-18; Luca 10:5-16). E bine să nu uite că nu ei sunt respinși, ci Acela pe care Îl reprezintă. Pe de altă parte, creștinii trebuie să fie conștienți de privilegiul extraordinar pe care îl au de a fi ambasadorii Domnului Hristos. După cum Hristos a fost trimis de Tatăl Său ceresc, tot la fel ei sunt trimiși de Hristos ca să-L reprezinte în lume. Ce poate fi mai important decât împlinirea acestei misiuni atât de speciale?

Poate că unii spun: „Eu nu pot să fac acest lucru.” Probabil că trebuie să înțelegem mai bine ce spune textul. Expresia tradusă prin „va fi

După Înviere, ucenicii s-au întors în Galileea, „unde le poruncise Isus să meargă” (Matei 28:16). Alături de cei unsprezece, mai erau peste cinci sute de frați (1 Corinteni 15:6). Domnul li S-a arătat și le-a spus: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ” (Matei 28:18). Autoritatea Sa nu mai era limitată, ca în timpul lucrării Sale pe pământ, ci se extindea asupra întregului univers, ca înainte de întrupare. Prin această autoritate, El le încredințează urmașilor Săi o misiune.

Potrivit relatării lui Matei, Domnul a folosit patru verbe pentru a descrie această misiune: „duceți-vă”, „faceți (ucenici)”, „botezând” și „învățați”. În limba greacă, singurul verb la modul imperativ din acest verset este „faceți (ucenici)”, iar celelalte trei sunt la modul participiu, ceea ce înseamnă că accentul principal cade pe acesta, iar celelalte trei descriu acțiuni secundare, dependente de el.

4. Ce rol au aceste trei acțiuni („a se duce”, „a boteza” și „a învăța”) în împlinirea poruncii de a face ucenici? Matei 28:19,20

Marea Trimitere arată că formarea de ucenici constă din trei activități concrete, care se completează reciproc: acțiunea de a merge din loc în loc, până la acoperirea întregii lumi, acțiunea de a aduce la cunoștința oamenilor toate învățăturile Domnului Isus și acțiunea de a-i boteza pe cei care Îl acceptă ca Mântuitor și sunt dispuși să respecte toate poruncile Sale.

Un botez ne aduce multă bucurie, dar nu înseamnă că lucrarea noastră s-a terminat, ci s-a încheiat doar o parte a procesului de formare a ucenicilor. Noi avem misiunea de a le adresa oamenilor invitația de a-L urma pe Domnul, ceea ce, în mod practic, înseamnă să creadă în El, să asculte învățăturile Sale, să adopte modul Său de viață și să-i invite, la rândul lor, pe alții să devină ucenici.

Cuvântul „tot” sintetizează întregul mesaj al acestui pasaj: Fiindcă Isus are „toată puterea”, noi trebuie să mergem la „toate neamurile” și trebuie să-i învățăm să păzească „tot” ce ne ne-a poruncit El, cu asigurarea că El este cu noi „în toate zilele”, până la sfârșitul veacului.

Ce activități concrete desfășurate în biserica ta au ca scop formarea de ucenici? Ce altceva mai poate fi făcut în acest sens? Cu ce daruri și talente personale poți contribui la împlinirea Marii Trimiteri?

propovăduită” era folosită în vremea aceea cu referire la modul tradițional de transmitere a veștilor. Solul sau crainicul aducea la cunoștința poporului poruncile suveranului. Pentru aceasta, nu era nevoie de abilități oratorice. Nu era nevoie decât de trei lucruri: (1) să fii trimis de împărat; (2) să cunoști solia și (3) să fii dispus să o transmiți. Primele două condiții sunt îndeplinite dacă suntem creștini adevărați: am fost trimiși de Împăratul universului și cunoaștem solia. Singura condiție care mai trebuie să fie împlinită este dispoziția de a transmite Vestea Bună. Nu avem nevoie de scenă, de amvon sau de microfon. Datoria aceasta nu este doar a persoanelor specializate în proclamarea adevărului biblic, ci și a tuturor credincioșilor.

În mod similar, lucrarea de formare de ucenici este responsabilitatea fiecărui credincios. Pentru parcurgerea primilor pași în formarea de ucenici nu este nevoie de studii teologice. Iată pașii de făcut:

1. să ne amestecăm printre oameni
2. să le câștigăm încrederea
3. să le prezentăm mărturia personală bazată pe Biblie
4. să le adresăm apelul de a lua o decizie spirituală.

Creșterea cea mai mare a bisericii creștine a avut loc înainte de a fi existat vreun seminar teologic. Ea s-a datorat lucrării simple a tâmplarilor, dădacelor, grădinarilor, ostașilor, negustorilor, celor care făceau corturi și muncitorilor obișnuiți. Oare nu pot face acest lucru și informaticienii, paramedicii, șoferii, pădurarii, inginerii, agenții imobiliari și agenții comerciale de astăzi?

De discutat: Ce anume te determină să te implicii cu pasiune și creativitate în îndeplinirea mării misiuni creștine?

3. APLICAȚIA PENTRU NOI

Citiți în grupă următoarea parabolă și discutați-o. Cum putem evita lucrurile care ne distrag atenția de la misiune?

Parabolă. Inițial, Compania de Automobile Global a primit, din partea inventatorului de renume universal Ieșua Ben David, misiunea de a fabrica vehicule intergalactice. Vehiculele din prima generație, care combinau designul progresist cu soluțiile inovatoare și cu niște investiții uriașe, s-au vândut excepțional de bine. În ciuda competiției acerbă din partea celorlalți producători, a măsurilor abuzive și a hăituirii

În Evanghelia sa, Marcu redă Marea Trimitere în cunoscutul său stil concis: „Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la orice făptură” (Marcu 16:15). La fel ca în Matei, și aici verbul grecesc „a se duce” este la modul participiu și, de aceea, nu indică sarcina propriu-zisă, ci o acțiune necesară îndeplinirii ei. Sarcina propriu-zisă (misiunea) este exprimată de verbul la modul imperativ *kērusso*, care înseamnă „a proclama, a vesti, a propovădui”. Marcu îl utilizează de paisprezece ori, adică mai mult decât ceilalți scriitori ai Evangheliilor. Prin urmare, misiunea bisericii este proclamarea Evangheliei.

În timpul lucrării Sale pe pământ, Domnul Isus i-a trimis pe ucenici numai „la oile pierdute ale casei lui Israel” (Matei 10:6). Aici însă îi trimite „în toată lumea” și „la orice făptură”. Această misiune mondială nu putea fi îndeplinită doar de cei unsprezece ucenici. Ea necesita implicarea fiecărui membru al bisericii, participarea fiecărui credincios din toate secolele și, de aceea, contribuția mea și a ta!

5. La cine trebuie să ajungă Evanghelia veșnică? Apocalipsa 14:6-12

Evanghelia veșnică trebuie să fie vestită tuturor locuitorilor pământului, dar aceasta nu înseamnă și că toți o vor accepta. Numai „cine va crede și se va boteza va fi mântuit” (Marcu 16:16). Noi trebuie să o propovăduim cu entuziasm, sperând ca toți ascultătorii să răspundă pozitiv, dar fără a pierde din vedere faptul că mulți nu vor accepta să meargă pe calea cea strâmtă (Matei 7:13,14).

6. Ce asigurare avem că misiunea aceasta mondială va fi adusă la îndeplinire? Matei 24:14

Și Marcu 16:15, și Matei 24:14 vorbesc despre propovăduirea Evangheliei în toată lumea, primul pasaj prezentând misiunea încredințată de Isus ucenicilor, iar al doilea, făgăduința împlinirii misiunii. Lucrul acesta este foarte încurajator pentru noi!

Domnul Hristos „a luat toate măsurile necesare pentru realizarea lucrării și și-a asumat responsabilitatea pentru asigurarea succesului ei. Atâta timp cât ascultau de cuvântul Său și lucrau în legătură cu El, nu puteau să dea greș.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 822

Cât de dispus ești să te lași folosit de El în această lucrare esențială?

permanente, cota de piață a Companiei Global a crescut permanent. Cererea a atins un nivel nemaîntâlnit și conducerea a autorizat extinderea afacerii și facilități speciale pentru angajați. Sacrificiile și inconvenientele cunoscute de prima generație de angajați au fost uitate.

Treptat, investiția de capital nu a mai fost direcționată spre designul produsului și spre marketing, ci s-a pus accent pe satisfacția angajatului. În prima fază, scăderea vânzărilor a fost pusă pe seama competiției tot mai puternice, pe fluctuațiile sezoniere și pe fluctuațiile pieței. Rezervele considerabile acumulate în urma vânzărilor din prima generație au atenuat impactul și rareori se făcea auzită vreo îngrijorare. Angajații au început să ceară salarii mai mari, pauze mai lungi, o cotă mai mare din profit, un meniu mai divers și concedii mai mari. Vocile care făceau apel la moderație erau reduse la tăcere. Rezervele au scăzut și, în loc să ajungă la investiții, ajungeau în mâinile angajaților. În Departamentele design și marketing s-au făcut economii severe. Compania Global a rămas la periferie, iar cererile pentru călătoriile intergalactice au scăzut semnificativ. Angajații au plecat rând pe rând și s-au angajat la firma concurentă – Lumea.

Într-o zi, la Fabrica Global, cineva care se afla în sala de mese a combinat din întâmplare două sucuri cu arome diferite. Gustul nou i-a curcit imediat pe toți și conducerea a dat ordin ca Departamentul marketing să depună eforturi pentru promovarea acestui suc. Afacerea a absorbit toate resursele, iar producția de mașini intergalactice a fost sistată. Au urmat concedieri masive. Fabrica a fost lăsată în paragină și, în final, a fost preluată de Compania Lumea. Când Ieșua Ben David a venit în vizită, nimeni nu L-a remarcat.

4. SĂ TRECEM LA ACȚIUNE!

Ați văzut vreodată un corp luminos? Dacă este fosforescent, el absoarbe lumina și strălucește în întuneric. Tot la fel, creștinii absorb lumina care vine de la Domnul Hristos și strălucesc în lumea aceasta întunecată.

Activitate: Planificați-vă săptămâna în așa fel, încât să includeți cât mai multe ocazii de „a absorbi” lumina care vine de la Domnul Isus!

Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, capitolul „Duceți-vă și învățați toate neamurile!”, p. 818-828; *Faptele apostolilor*, capitolul „Marea însărcinare”, p. 25-34.

„Fiecare ucenic adevărat se naște în Împărăția lui Dumnezeu ca misionar. Cel care bea din apa vie devine o fântână de viață. Primitorul devine dătător. Harul lui Hristos în suflet este ca un izvor în deșert, care țâșnește răcorindu-i pe toți și dându-le celor aflați în pragul morții dorința de a bea din apa vieții.” – Ellen G. White, *Hristos, Lumina lumii*, p. 195

„Împuternicirea dată ucenicilor de Mântuitorul îi includea pe toți credincioșii. Ea îi include pe toți cei care cred în Hristos până la sfârșitul timpului. Este o greșeală fatală să presupunem că lucrarea de mântuire a sufletelor depinde numai de pastorul hirotonit. (...) Toți cei care primesc viața lui Hristos sunt rânduiți să lucreze pentru salvarea semenilor lor. Biserica a fost înființată tocmai pentru această lucrare, iar toți cei care rostesc jurământul sacru se angajează prin aceasta să fie conlucrători cu Hristos.” – *Ibidem*, p. 822

Întrebări pentru discuție

1. Nu toți putem călători în lume ca să proclamăm Evanghelia. În ce alte activități putem totuși să ne implicăm?
2. Ce face biserica ta în mod concret pentru a duce mai departe lucrarea Domnului Isus în zona în care vă aflați? Cu ce poți contribui la îmbunătățirea eforturilor misionare ale bisericii?
3. Domnul Isus a făgăduit că Evanghelia va ajunge în toată lumea. În cea mai mare parte a istoriei lumii noastre, metodele de comunicare au rămas aceleași, până acum aproximativ cincizeci de ani, când au apărut unele uimitoare. Ce putem face pentru a utiliza tehnologia actuală în vederea răspândirii Evangheliei în toată lumea?
4. Prezentați în cadrul grupei răspunsurile la întrebările de la secțiunea de luni. Cum putem prezenta experiența personală în cadrul mărturiei noastre? De ce este necesar să o prezentăm?

Noua școală a lui May

Pentru May, era prea greu la școala cea nouă la care mergea. Pe lângă faptul că erau materii pe care nu le studiasse la școala dinainte, nici nu știa engleză suficient bine ca să înțeleagă ce spuneau profesorii. Într-o zi, a simțit pur și simplu că nu mai poate. Stătea tristă în bancă și îi venea să plângă. O profesoară a observat și, punându-și mâna pe umărul ei, a întrebat-o dacă are nevoie de ajutor. Ea a dat din cap rușinată. „Nu te neliști”, a încurajat-o doamna cu blândețe. „Sunt aici ca să te ajut. Spune-mi ce problemă ai!”

May nu mai întâlnește atâta bunătate din partea unui profesor și a răspuns aproape în șoaptă: „Nu înțeleg.” Doamna s-a așezat lângă ea și i-a explicat lecția de la început. Fetița a fost încântată. În sfârșit, înțelegea!

May locuiește în Myanmar. Tatăl ei este creștin și și-a dorit ca fata lui să îl cunoască pe Dumnezeu. Când a auzit de Școala Adventistă din Yangon, nu departe de locuința lor, a mers până acolo, a văzut-o și a înscris-o pe May pentru anul școlar următor. Clădirile erau vechi și clasele mici, dar copiii erau fericiți și profesorii se ocupau de ei.

May s-a adaptat mai greu la programul școlii – totul se predă în limba engleză, iar ora de religie era o noutate pentru ea. Însă profesorii au ajutat-o și, cu multe eforturi, a reușit să ajungă la nivelul colegilor ei. În plus, a observat că elevii de aici nu erau în concurență unii cu alții, ci învățau împreună. Și a descoperit cu uimire că școala era interesantă!

Și-a făcut prieteni, a început să-i placă să învețe și, după doi ani, a cerut să fie botezată. Părinții i-au dat voie cu bucurie. May și-a continuat studiile, s-a maturizat și a înțeles ce înseamnă să îl urmezi pe Domnul Isus cu toată inima. A absolvit liceul și s-a înscris la Colegiul Adventist din Myanmar. Este fericită că e adventistă și că face parte din familia lui Dumnezeu, dar, uneori, se simte înstrăinată de rudele ei care nu-i împărtășesc credința. „Mi-aș dori să ne închinăm cu toții lui Dumnezeu în aceeași credință”, spune ea. „Sunt recunoscătoare pentru că am putut să învăț la școli adventiste și să-L cunosc pe Dumnezeu.”

Acum, May este profesoară. „Le mulțumesc tuturor celor care au contribuit la colecta din Sabatul Treisprezece și care au ajutat în felul acesta la extinderea Școlii Adventiste din Yangon, ca să poată fi primiți aici mai mulți elevi.”